

Timothy E. Crosby

POSTOJI LI BOG?

Nakladnik
ZNACI VREMENA
www.znaci-vremena.com

Izvornik
Is Your God Real?
By Tomothy E. Crosby

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Željko Bošnjak

Lektura
Đurđica Garvanović-Porobija

Korektura
Ljiljana Đidara

Tiskano u uredu nakladnika
Zagreb, 2012.

Timothy E. Crosby

Postoji li Bog?

*Svi biblijski tekstovi navedeni su iz prijevoda
Kršćanske sadašnjosti.*

Čim je naš razgovor sa svakodnevnih tema skrenuo na religiju, shvatio sam da razgovaram s prvim istinskim ateistom kojega sam ikada sreo.

“Što se mene tiče”, rekao mi je odlučno, “Bog ne postoji, i točka!” Jedva sam znao što bih mu rekao, budući da smo imali vrlo malo pretpostavki za uspješan dijalog.

Posjedovao je trgovinu s elektroničkom robom i naporno je radio. Želio je napredovati, kako je govorio. Imao je kuću u elitnoj stambenoj četvrti Atlante, koju je dijelio sa ženom koja mu nije bila supruga, a išla je u moju crkvu. Odjednom se zabrinula za svoj način života, pa me je zamolila da posjetim njezinog prijatelja. To sam i učinio.

“Ako mi možete dokazati da Bog uistinu postoji, tad ću vjerovati u Njega i promijeniti svoj život”, izgovorio je to kao izazov. Razgovarali smo cijeli sat prije nego što sam uvidio da ga nijednom riječju ne mogu uvjeriti da se predomisli, jer *nije želio* vjerovati. Imao je previše toga što bi izgubio.

Postoji li Bog? Čini se kao da je broj onih koji sumnjaju u Njegovo postojanje od početka prošlog stoljeća narastao poput gljiva. Kako možemo znati postoji li Bog?

Možda bi bolje bilo najprije se pozabaviti jednostavnijim pitanjem, kao što je kako znamo je li postojao Howard Hughes? Nekoliko su godina, sredinom sedamdesetih prošloga stoljeća, ljudi nagađali je li poznati industrijalac, zrakoplovac i filmski producent još uvijek živ. Iz nekih svojih razloga Hughes

je odlučio ne pojavljivati se, osim pred nekolicinom odabranih. Bogati je pustinjač umro 1976. u dobi od sedamdeset godina. Većina ljudi vjeruje da je Hughes bio stvarna osoba.

Ali kakav dokaz imamo o postojanju Howarda Hughesa, ili o bilo kome drugom, što se toga tiče?

Osim osobnog poznanstva, jedini dokazi mogu biti (1) ustanove koje je osoba osnovala, (2) rukopisi te osobe, (3) fotografije i (4) usmeno ili pisano svjedočenje onih koji su se susretali s osobom o kojoj je riječ.

Bog osobno nije napisao ništa osim Deset zapovijedi (ako vjerujemo biblijskom izvješću). Isus Krist je napisao svega nekoliko riječi na pijesku. Hughes je također napisao malo. Ni potpis na dokumentu, svakako, ne govori mnogo. Takav bi dokument mogao biti i vjerna krivotvorina.

Za Howarda Hughesa se priča da je osnovao nekoliko velikih tvrtki, dok se za Boga tvrdi da je stvorio svijet, a za Isusa Krista da je začeo kršćansku religiju. Ali za razliku od fotografskih i rukopisnih dokaza, ovo bi se teško moglo potvrditi. Samo imenovanje tvrtke Hughes ne dokazuje se ništa.

A što je sa slikama?

Tisuće nam igranih filmova pružaju dramatično svjedočanstvo o događajima i ljudima koji nikada nisu postojali. A ako cjelovečernjim filmom ne možemo dokazati ništa, jednim snimkom možemo još manje. Slike mogu biti krivotvorene, fotografije montirane, a svatko može pozirati za drugog, pod drugim imenom.

Osim toga, mi nemamo fotografije koje bi bile dokaz o osobama koje su živjele prije devetnaestog stoljeća, i svakako nijednu u prilog Bogu. Čini se da se i On, kao i Howard Hughes, nikako nije želio slikati. "Pazite dobro! Onoga dana kad vam je Jahve,

Bog vaš, govorio isred ognja na Horebu, niste vidjeli nikakva lika, da se ne biste pokvarili te da ne biste pravili sebi kakva klesana lika, kipa muškoga ili ženskoga obličja, ni obličja kakve životinje što je na zemlji, ni obličja kakve ptice što pod nebom lijeta, ni obličja bilo čega što po zemlji gmiže, ni obličja kakve ribe što je u vodi pod zemljom.” (Ponovljeni zakon 4,15-18)

Jedini preostali dokaz je svjedočanstvo drugih. I ako razmislite za trenutak, vidjet ćete da su golemo većina činjenica koje smatramo istinitima (postojanje crnih rupa u svemiru, Djevičanski otoci, guba, ili činjenica da se voda sastoji od kisika i vodika) činjenice za koje mnogi od nas nemaju nikakav dokaz osim usmenog ili pisanog svjedočanstva nekog drugog.

Prema tome, mi nemamo apsolutno znanstveni dokaz da je Howard Hughes ikada živio; samo tvrdnje iz druge ruke. Ipak, ja ne poznajem nikoga tko bi poricao da je Hughes živio, jer njegovo postojanje nikoga ne ugrožava. U prihvaćanje te tvrdnje nije uključen nikakav emotivni trošak.

S Bogom je stvar sasvim drukčija.

U današnjem svijetu mnogi inteligentni ljudi bez dvojbe poriču postojanje Boga, odbacujući svjedočanstvo onih koji tvrde da su imali susret s Njim. Takve tvrdokorne nevjernike nazivamo ateistima. Meni se čini da je ateizam, zapravo, stav koji je jako teško obraniti, zato što je jednako problematično prikazati da Bog ne postoji kao što je i dokazati da postoji. Kako itko može biti siguran da netko ili nešto ne postoji? To je razlog zbog kojeg se sumnja u stvarnost o Bogu (kao što to čine agnostic). To, ipak, zahtijeva kvantni skok u drskosti da se pretpostavi, s ateistom, kako netko može znati da nema Boga. Ja

vjerujem da, kad dođe do rasprave o postojanju Boga, najviše što iskreni ljudi mogu reći jest to da Ga nisu nikada sreli.

Zasigurno, čak i intelektualno najbriljantniji ateist na svijetu mora priznati da ne zna više nego samo mali dio svega onog što se zna o svemiru. Slažete li se? Nije li tada prihvatljivo da bi Bog mogao postojati tamo negdje u onom većem dijelu koji je njemu ili njoj nepoznat? Prihvaćajući ovo, ateist postaje agnostik. Agnosticizam je mnogo razumnije stajalište. Agnostici sumnjaju u Božje postojanje, dok istodobno prihvaćaju mogućnost da nisu u pravu.

Iz moje perspektive, agnosticizam je, ipak, nestabilno stajalište. To je kao da sjedite na ogradi od bodljikave žice — ako naćinite pokret, past ćete na jednu ili na drugu stranu. Premda se netko u teoriji može izražavati kao agnostik, u praksi je on ili ateist ili vjernik. Tako golema većina agnostika teoretićara praktikira ateizam. Oni žive kao da Bog ne postoji.

Nažalost, isto bismo mogli reći i za veliko mnoštvo kršćana, koji opskrbljuju ateiste jednim od njihovih najjaćih argumenata protiv Božjeg postojanja. Danas u svijetu golema većina ljudi živi ne oslanjajući se na Boga, bez obzira na to što možda teorijski vjeruju u Njega.

Ne govorim samo o onima koji su se odali raspusnosti. Daleko od toga da su izopaćeni, ateisti praktićari, o kojima govorim, možda imaju samo nekoliko poroka, možda su čak nježni i ljubazni, ali u stvarnosti Bog nema mjesta u njihovim mislima, njihovom vremenu i njihovom proraćunu. Njihovi životi otkrivaju svojevrstan nedostatak bogoštovlja (ne treba biti zbunjen njihovom nazoćnošću u crkvi). Strahopoštovanje koje gaje nije zbog svetosti, već poradi uspjeha. Ako uopće imaju nekakvu religiju, to im ne

predstavlja ozbiljnu smetnju. Ispovijedali vjeru u više stvari ili ne, oni se u zbilji oslanjaju na niže stvari, kao što je novac. Oni ne trebaju Boga.

Upravo se ovdje nalazi srž svega. Psiholozi su tek nedavno shvatili u kojem omjeru naše djelovanje utječe na našu vjeru. I agnostici i ateisti moraju priznati kako njihova žudnja da budu sami sebi gospodari i slobodni da žive kako im se sviđa, stvara snažan poticaj za racionaliziranje Božjeg postojanja. Nedvojbeno je istina da neki iskreni pojedinci koji bi željeli pronaći Boga jednostavno ne znaju kamo bi se okrenuli. Ali je još više onih koji ne mogu pronaći Boga iz istog razloga zbog kojeg lopov ne može pronaći policajca. Oni se ne žele sresti s Njim.

Budući da vjerovanje u osobnog Boga ima tako visoku cijenu, poštenu će nevjernici priznati da vjerojatno gaje neku skrivenu predrasudu protiv vjerovanja. Također se čini da što su inteligentniji, predrasuda je jača. Priznajem da kod onih kojima nedostaje sloboda i moć u društvu i koji se trude pod nepovoljnim okolnostima, ova predrasuda može ponekad djelovati i u drugom smjeru. Ali je inteligencija osobito sklona nekakvom napuhanom ponosu koji odbija pokornost i dovodi u pitanje svaku tradiciju i autoritet — osobito ono što ograničava njihovu slobodu. Onima koji su bogati, u bilo kom smislu, teško je naslijediti Božje kraljevstvo (Marko 10,25), budući da oni koji ga nasljeđuju moraju postati kao djeca (Luka 18,17). Usprkos mogućnosti neprocjenjivog dobitka, oni iz visokog društva ne odazivaju se lako religiji koja naučava da će se visoki poniziti, a poniženi uzdignuti (Jakov 1,9.10; Luka 1,52).

Sljedeći će argumenti biti zanimljivi onim iskrenim skepticima koji žele saznati postoji li Bog, bez obzira na cijenu (uključujući i odbacivanje omiljenih

pretpostavki). Ali takvi argumenti nikada ne mogu biti presudni, jer je nemoguće dokazati Božje postojanje — ili Sokratovo, ako baš želite, premda je dokaz u prilog stvarnosti o Bogu mnogo bolji nego što je za Sokrata. Činjenica je, ipak, da u stvarnom životu rijetko možemo doživjeti povlasticu apsolutnog dokaza. Mi ne radimo na osnovi pouzdanosti, već vjerojatnosti. A neki dobar podatak već upućuje na vjerojatnost Božjeg postojanja.

Prvo moramo nabrojiti nekoliko tradicionalnih, ali nedostatnih argumenata u prilog postojanju Boga.

Počeo bih s aspekta koji filozofi nazivaju **ontološki dokaz** (ontologija je znanost o biću ili stvarnosti), koji je prvi pokrenuo sv. Anzelmo. (Anzelmo je živio od 1033. do 1109. Bio je redovnik u mjestu Bec, u Normandiji u Francuskoj, gdje je kroz spis formulirao ontološki dokaz. Kasnije je postao nadbiskupom Canterburya. Naširoko je cijenjen kao jedan od najoriginalnijih i logički najdosljednijih kršćanskih filozofa teologa.)

Dopustite mi da pojednostavim Anzelmovo razmišljanje. Ontološki dokaz tvrdi da zamisao o Bogu upućuje na stvarnost iza tog pojma. Anzelmo kaže: Zamislite biće tako veliko i savršeno da ga nikada ništa ne može nadmašiti u veličini i savršenstvu. Ukoliko ovo “najveće zamislivo biće” postoji samo u umu — postoji od njega još veće biće, odnosno to isto biće koje postoji i u stvarnosti. Dakle takvo biće od kojeg ne možemo zamisliti veće ne može postojati samo u umu, već isto tako mora postojati i u vanjskoj stvarnosti.

Mnogi će logičari, međutim, uzeti ovo samo kao igru riječi. Suvremena varijanta ontološkog dokaza kaže da Bog mora postojati, jer ako On ne postoji, mi ne bismo trebali nikada ni pomisliti na Njega. Na-

žalost, isti bi dokaz tada podrazumijevao i postojanje vilenjaka.

Dalje imamo **kozmoški dokaz** koji je popularizirao sv. Toma Akvinski. (Akvinski je bio talijanski redovnik dominikanac, koji je živio od 1225. do 1274. Postao je profesor teologije na Sveučilištu u Parizu i napisao je knjigu *Summa Theologiae*, sveopće priznato kao najbolje djelo srednjovjekovne teologije.) I opet, kao što je to bilo i s ontološkim dokazom, pojednostavljujem ga u pokušaju da iznesem bit dokaza.

Prema kozmoškom dokazu, sve što je započelo mora imati svoj uzrok, kako nam govori opće iskustvo. Svemir nam pruža dokaz da je on pokrenut, stoga mora postojati nekakvo djelovanje namjesto uzroka. Uzrok svakom djelovanju mora biti dostatan da proizvede to djelovanje. U slučaju svemira, jedini dostatan i razmjerni uzrok je Bog, koji je nazvan i "Prvi Uzrok" (a koji je bez uzroka) i "Osnovni ili Prvi Pokretač" (koji je nepokrenut i nepokretan). U Hebrejima 3,4 nalazimo sličan način razmišljanja: "Zbilja, svaka kuća ima graditelja, a graditelj svega jest Bog."

Neki nalaze da je taj način razmišljanja intuitivno očit, ali ga drugi vide kao nedovoljno uvjerljivog. Naša intuicija nije uvijek pouzdana, jer počiva na našim svakodnevnim iskustvima koja su krajnje ograničena. Fizičari su dokazali kako svemir često funkcionira na kontraintuitivne načine — načine koji djeluju suprotno uobičajenom mišljenju. Oni tvrde da zakoni kvantne fizike, kakvi su trenutačno poznati, zapravo dopuštaju da nešto postane ni iz čega, bez ikakve inteligentne sile kao katalizatora.

Konačno, ovaj argument pretpostavlja da ne možemo drukčije razumjeti postojanje svijeta, osim ako potražimo nekakav uzrok. Nije dakle samorazjašnjava stvarnost svemira, već je samorazjašnjivo (ovdje

je ključna pretpostavka) postojanje Boga kao Prapokretača ili Prvog Uzroka. No, je li Božje postojanje jasnije od razumijevanja samog svemira?

Ako postojanje svijeta zahtijeva objašnjenje, isto je i s Božjim postojanjem, koje kozmološki dokaz pokušava prikazati, ali koje, čini se, također i pretpostavlja. Tako taj argument smatra nedokazano dokazanim, pretpostavljanjem onoga što pokušava dokazati. Drugim riječima, ako sve što postoji ima odgovarajući uzrok, onda to vrijedi i za Boga. Tko je Njega stvorio? Moramo li beskonačno ići unatrag?

Teleološki dokaz (također poznat kao dokaz iz zamisli ili svrhe) izgleda malo čvršći. To je možda jedan od najstarijih dokaza — ako ne i najstariji, budući da vjerojatno ima korijene u Platonovom vjerovanju da izvan svijeta postoji jedan Um. Taj Um pokreće svemir i upravlja njime. (Grčki filozof Platon živio je od 427. do 347. godine prije Krista. Bio je vrlo utjecajan mislilac. Činjenica je da neke od njegovih ideja i dalje utječu na oblikovanje suvremene misli.) Prema teleološkom dokazu, komplicirana i svrsishodna zamisao svijeta upućuje na inteligentnog Dizajnera. Pavao kaže kako je Božje postojanje očito kroz ono što je On stvorio. “Uistinu, njegova se nevidljiva svojstva, njegova vječna moć i božanstvo, promatrana po njihovim djelima, opažaju od postanka svijeta. Tako nemaju isprike.” (Rimljanima 1,20)

Ni čitav niz eksplozija u tvornici satova nikada ne bi mogao od sirovog metala proizvesti valjani sat. Evolucionističko objašnjenje svijeta ostavlja bez odgovora neka osnovna pitanja. Kako je oko moglo evoluirati tijekom milenijâ kad nije služilo svrsi dok se nije potpuno formiralo? Kako su se aminokiseline mogle složiti u “primordijalnu juhu” (ili primordijalnu ilovaču) tvoreći život, kad su mogućnosti da se

takvo što dogodi beskrajno malene, čak i ako im se pruže milijarde i milijarde godina?

Nažalost, čak ni ovaj dokaz nije tako jak kako se to čini na prvi pogled. Osmišljena promjena i određene vrste inteligentnog uređenja mogu biti rezultat prirodnih procesa. Jednostavan primjer: staurolitni kristal može tako poprimiti oblik savršenog kosog križa da izgleda kao da je napravljen. Još jedan primjer: određene kemijske reakcije proizvode mikrostrukture koje oponašaju neke funkcije svojstvene živim bićima, kao što je reprodukcija.

S druge strane, onaj koji vjeruje u Boga prigovorio bi kako priroda funkcionira tako samo zato što je jedan inteligentni Dizajner zamislio da to tako djeluje. U svakom slučaju, čini mi se da ovaj argument potiče pitanja na koja ateističke pretpostavke ne mogu lako odgovoriti.

Sljedeći dokaz u prilog postojanju Boga je **moralni dokaz**. Immanuel Kant u svojoj knjizi *Kritika čistog uma* formulira moralni argument kojim se ne usuđuje dokazati Božje postojanje, već “tvrđi kako je božansko postojanje postulat, ili pretpostavka, zahtjeva naše moralnosti”. (Kant, njemački filozof koji je živio od 1724. do 1804. godine, naširoko je priznat kao jedan od najsajnijih filozofa koji su ikada živjeli, zaključio je da bismo radije trebali koristiti koncept vjere i vjervovanja, kad se govori o Bogu, nego koncept znanja.) Obraćeni ateist Clive S. Lewis popularizirao je moralni dokaz u svojoj knjizi *Kršćanstvo*.

Kad god ljudi kažu “To nije pošteno!” ili “Ma, hajde, obećao si!”, pozivaju se na opće moralno mjerilo. Oni priznaju postojanje nekog apsolutnog mjerila dobra i zla, koje svi uvažavamo. Ali ako nema Boga, kako to može biti ispravno? Postojanje moralnog Zakona (prije zvanog prirodni zakon) uključuje i Zakonodav-

ca. Pravila ne nastaju ni iz čega, već ih netko postavlja. Bez Boga mi ne možemo imati apsolutni moral. Čak bi i ateist vjerojatno odmah priznao da je kršćanski moral superioran nacističkom moralu. Ovakvo, pak, sigurno priznanje upućuje da postoji nekakvo mjerilo morala prema kojem se presudilo između dviju moralnosti. A nijedan dosljedni ateist to ne može priznati.

U bezbožnom svijetu su jedini mogući moralni standardi oni koje su jači nametnuli slabima ili (da tome dam ljepši izgled) koji su manjini nametnuti od većine, zbog "općeg dobra". Međutim povijest nam pruža, kako se čini, beskrajne primjere hirovitosti većine. Svakome bi bilo teško ostati pri tvrdnji da je volja većine uvijek pravilna. Primjerice, što bi bilo kad bi većina izglasala da se unište svi tamnoputi pripadnici ljudske rase? Bi li to bilo ispravno? Za one koji ne vjeruju u Boga teško je odgovoriti na takva pitanja, budući da ne mogu prihvatiti bilo kakvo transcendentno moralno mjerilo dobra i zla.

Susrećemo se s još jednim problemom vezanim uz "opće dobro": Ako ga mogu izbjeći, zašto bih bio zabrinut za "opće dobro"? Kad bi to išlo u moju korist — da ubijam i mučim tisuće ljudi — zašto to ne bih i činio sve dok nema Boga?

Evo još jednog načina za primjenu moralnog dokaza. Kao jedan od najjačih dokaza protiv Božjeg postojanja skeptici izjavljuju da je svijet okrutan i nepravedan. Kako oni to znaju?

Mi ne nazivamo crtu izlomljenom dok nemamo predodžbu o pravoj crti. Ako je svijet nepravedan, kako skeptici znaju što je pravda? Kad poričemo da je moralnost objektivna, tada dosljednost zahtijeva da ideju o pravdi prihvatimo samo kao ljudsku ideju. A ako je to tako, tada više ne možemo tvrditi da je

svijet uistinu nepravedan. Tako dokaz protiv Božjeg postojanja propada.

Na redu je dokaz koji bih nazvao **pragmatičkim dokazom**. Ako kršćanstvo nije ispravno, zašto onda tako dobro funkcionira u stvarnom svijetu?

U rujnu 1975. časopis *Redbook* anketirao je više od 65.000 čitatelja istražujući odnos između vjerovanja i načina života ispitanika. Rezultati su otkrili da su vjernici mirniji i zadovoljniji životom od onih koji ne prakticiraju vjerovanje. Oni imaju čak i bolji seksualni život (što je zanimljivo, budući da mnogi tvrde kako kršćanstvo škodi seksualnoj slobodi). Ne bi li bilo čudno kad bi lažna religija mogla proizvesti tako učinkovito življenje?

Pogledajmo kroz jedan slučaj povijest pozitivnog utjecaja kršćanstva na kulturu. Misionar imenom Snow dospio je 1852. na Karoline, na otok Kusaie. U to je vrijeme otok bio mjesto neizrecivih užasa, ali je Snow njihov jezik izrazio pisanjem i započeo s prevođenjem Biblije. Američko je biblijsko društvo godinama kasnije cijelu Bibliju tiskalo na jeziku otočana.

U svojoj knjizi *The Bible Speaks to You*, dr. Frances Carr, tajnik američkog biblijskog društva za odnose s javnošću, govori o razgovoru koji je 1940. vođen s Johnom Sigraham, kraljem otoka Kusaie. Sigrah izvješćuje da se na otoku u posljednjih 60 godina nije dogodilo nijedno ubojstvo, a u posljednjih 30 ni pijanstvo. Tamo nema zatvora ni rastave braka.

Mogli bismo ponoviti slične priče o rezultatima na otocima gdje je kršćanstvo promijenilo prljave i praznovjerne lovce na ljudske glave u sretne, čiste i nasmiijane kršćane. Tijekom Drugog svjetskog rata mnogi su američki vojnici slučajno nailazili na mnoga takva mjesta. Činjenica je da su takvi ljudi spasili ka-

snijeg predsjednika Johna F. Kennedyja kad je njegov patrolni čamac pretrpio brodolom u južnom Pacifiku.

Biblija ima čudesnu snagu — snagu kojoj nije dorasla nikakva psihoterapija. To je isto tako istina u Americi kao i u neznabožačkim zemljama. Istraživanje profesija kojima su se bavili očevi poznatih pojedinaca, navedenih u knjizi *Who's Who in America*, otkriva iznenađujuću činjenicu da je bilo više pastora nego nekog drugog zvanja.

Ako je kršćanstvo lažna religijska filozofija, ako se kršćanski propovjednici trude iz zablude, zašto je onda plod koji su donijeli u takvom ozračju učinio toliko izvanrednog dobra u stvarnom svijetu? Kako bezumnost može biti tako uspješna? Kako lažni sustav može proizvesti tako nadmoćne umove ili tako dobro prilagođene članove društva? Zašto kršćansko učenje ima tako veliku silu da u način življenja donese tako korjenite promjene nabolje? Zašto je kršćanska vjera jedan od najmoćnijih načina da se zadovije pobjeda nad drogama, alkoholom ili duhanom? Koja bi druga psihologija ili filozofija mogla promijeniti plemo lovaca na ljudske glave u ljude koji vole i koji se skrbe? Očito nešto nije u redu s tvrdnjama skeptika.

Napokon dolazimo do **svjedočanstva tisuća pojedinaca** koji tvrde da su se sreli s Bogom na ovaj ili onaj način. Oni su Ga vidjeli u viziji, čuli Njegov glas ili na dramatičan način osjetili Njegovu prisutnost. Mnogi su doživjeli čuda. U Bibliji i u mnogim drugim knjigama nalazimo njihove pisane izvještaje. Njihovo svjedočanstvo o djelovanju nadnaravnog u njihovim životima sadrži događaje koji nemaju prirodno objašnjenje. Uistinu je nemoguće čitati ove izvještaje o čudesnim iscjeljenjima, izbavljenjima, pojavama i sli-

čno, i vjerovati da svi ti ljudi lažu ili to umišljaju. Kad su oni koji takvo što tvrde uglavnom stabilni ljudi, koji ne podliježu zabludama u drugim područjima života i nemaju sklonosti k uzimanju psihotičnih stvari, tada čovjek njihovo svjedočanstvo mora uzeti ozbiljno. Teško je takvo dosljedno vladanje tijekom tako dugog povijesnog razdoblja otpisati kao rezultat masovne histerije.

Vratimo se na naše početno pitanje o tome kako možemo ustvrditi postojanje nekoga ili nečega. Golemi dio našeg znanja ne dolazi iz osobnog iskustva, niti dokazivanjem, već od onog što smo čuli. Vjerojatno smo više od 90% svega što znamo naučili iz druge ruke, čitanjem, slušanjem ili gledanjem. I sve smo to prihvatili vjerom. Za razliku od životinja, ljudska bića mogu spoznati i razumjeti ono što se nalazi izvan dosega njihovog iskustva, zato što prihvaćaju svjedočanstvo drugih.

Primjerice, većina ljudi samo po onome što su čuli zna da postoji Kina. Ako ne prihvatite potvrdu drugih, tada imate samo jedan mogući način da se osvjedočite u postojanje Kine. Morate osobno otići tamo. Da biste to učinili, dakako, morate prihvatiti da Kina postoji, barem u opsegu informacija iz prospekta agencije za putovanja. Nadalje, morate ispuniti uvjete ulaska u tu zemlju (cijepljenje, putovnica, viza) ma kakvi oni bili.

Čak i nakon što stignete tamo, možete li biti apsolutno sigurni da je zemlja na kojoj stojite doista Kina? Možete li dokazati, bez ikakve sumnje, da Kina uistinu postoji? Je li moguće da je vaše iskustvo jedna velika neslana šala, izvedena od urotnika koji su uložili mnogo novca da bi podigli nužne znakove, doveli potrebne glumce i slično? Ali kad vidite onakvu vrstu lica i naiđete na određene pejzaže kakve ste

vidjeli na slikama o Kini, teorija o uroti počinje izgledati nevjerojatno.

Sve je ovo usporedba. Nijedan znanstveni pokus ne može potvrditi Božje postojanje. Ako niste spremni prihvatiti svjedočanstvo onih koji su se sreli s Njim, tada za vas postoji samo jedan način da istražite postoji li On. Trebate imati osobno iskustvo s Njim. Naravno, da bi se to dogodilo, morate Mu pristupiti prihvaćajući da je On stvaran (primjerice, u molitvi) i prema Njegovim pravilima (ne smijete očekivati da će Vladar svemira zbog vas odložiti svoj način rada i otkriti se po vašem nalogu na bilo kakav način koji vi odredite).

Dakako, čak i nakon što vam srce zagrije čudna toplina, vi ne možete biti sigurni da to nije samo psihološko iskustvo — oblik samohipnoze — osim ako imate rijetku sreću da doživite neposredno čudo. Ali kad iznutra otkrijete onakvu vrstu iskustva kakvu su vam opisali drugi kršćani, kad vam se život počne mijenjati tako kako to prije niste mogli učiniti, psihološko objašnjenje postaje sve neprihvatljivije.

Ovo nas dovodi do konačnog dokaza Božjeg postojanja: Njegovog djelovanja u vašem životu.

Vi nećete sumnjati u postojanje Howarda Hughesa — ili Boga — ako ga osobno poznajete. Nijedno čudo nije tako uvjerljivo kao osobni odnos. Teolog William Barclay priča o promijenjenom alkoholičaru koji je rekao: “Ja ne mogu dokazati da je Isus pretvorio vodu u vino, ali znam da je rakiju pretvorio u hranu i odjeću za moju obitelj.” Ako Mu dopustite, Bog će preobraziti i vaš život.

Bog je u svojoj Riječi, Bibliji ili Svetom pismu, potanko opisao način dolaska do Njega. Prije svega, morate biti ozbiljni. “Tražit ćete me i naći ćete me”, kaže Bog, “jer ćete me tražiti svim srcem svojim.”

(Jeremija 29,13) Naravno, da biste Ga tražili, morate prihvatiti da On postoji. “A bez vjere nemoguće mu je ugoditi, jer onaj koji želi pristupiti Bogu mora vjerovati da postoji Bog i da nagrađuje one koji ga traže.” (Hebrejima 11,6) Na kraju, morate poslušati. U Evanđelju po Ivanu 7,17 Isus kaže da će onaj koji je spreman vršiti Božju volju znati jesu li Njegova učenja istinita ili lažna.

Isus opet kaže: “Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.” (Ivan 8,12) “Ako ustrajete u mojoj nauci, uistinu ste moji učenici; upoznat ćete istinu, a istina će vas osloboditi.” (redci 31.32). Bog će se otkriti onima koji Ga slušaju: “Ako me tko ljubi, držat će moju riječ i moj će ga Otac ljubiti; k njemu ćemo doći i kod njega se nastaniti.” (Ivan 14,23)

Pronaći Boga dakle znači predati se. I zbog toga je tako malo onih koji uspijevaju. Cijena se čini pre-golemom da bi se platila — čak i ako su nagrade beskonačno velike.

Stoga je odgovor na pitanje: “Postoji li Bog?” — “Koliko jako to uistinu želite znati?”

Preporučujemo

www.znaci-vremena.com

www.procvatzdravlja.com

www.biblija.hr